

ПРОЛОГ

Холодний туман огорнув вокзал, мов саван, — ліпшої погоди на цей день Ірис Віннов і уявити не могла. Потяг ледве виднівся в сутінках, але вона відчувала його запах у вечірньому повітрі: присмак металу, диму й спаленого вугілля — все сплетене воедино й приправлене ароматом землі після дощу. Черевики ковзали по дерев'яній платформі, на якій блищали дощові калюжі й височіли купи напівзгнилого листя.

Коли Форест зупинився, вона — теж, повторюючи за ним, мов його відображення. Їх часто вважали близнюками через широко посаджені горіхові очі, хвилясте каштанове волосся й усипані ластовинням носи. Ось тільки Форест був високий, а Ірис — низенька. Він на п'ять років старший за неї, і вперше в житті Ірис шкодувала, що не вона доросліша.

— Я не надовго їду, — сказав. — Щонайбільше на кілька місяців.

Брат напружено вдивлявся в її обличчя у серпанку, чекаючи на відповідь. Уже сутеніло — якраз той час між темрявою і світлом, коли зорі засівають небо і слідом за ними з мерехтінням оживають міські ліхтарі. Ірис відчувала важливість цього моменту — стривожений погляд Фореста й золотисте

світло, що відбивалося від низько навислих хмар, — однак сама вона роззиралася навкруги, шукаючи, на що б перенести увагу. Хоч на мить, аби приховати сльози, доки Форест їх не помітив.

Праворуч від неї стояла солдатка. Молода жінка в ідеально накрохмаленій формі. Ірис раптом сягнула божевільна думка. Мабуть, вона проявилася на її обличчі, бо Форест прокашлявся.

— Мені слід поїхати з тобою, — сказала Ірис, зустрівшись із ним поглядом. — Ще не пізно. Я можу записатися...

— Ні, Ірис, — різко урвав її Форест. — Ти дала мені дві обіцянки, забула?

Дві обіцянки, яким ще й дня не минуло.

— Забудеш тут, — насупилася Ірис.

— Тоді повтори мені їх.

Вона склала руки на грудях, захищаючись від осінньої прохолоди й дивної нотки у Форестовому голосі. Це був тон відчаю, якого вона ніколи раніше від нього не чула, і її руки взяли сиротами під тонким светром.

— «Наглядай за мамою», — проказала вона, копіюючи братів баритон, чим викликала усмішку на його обличчі. — «І лишайся в школі».

— Здається, там було трошки більше, ніж грубе: «Лишайся в школі», — передражнив Форест, легенько копнувши її ногу носком чобота. — Ти — надзвичайна учениця, яка за всі роки навчання ще жодного разу не пропустила занять. Та за таке нагороди видають.

— Добре, — здалася Ірис, відчуваючи, як рум'янець заливає щоки. — Ти сказав: «Пообіцяй мені, що насолоджуватимешся останнім роком у школі, а я повернуся до твого випускного».

— Оце правильно, — підтвердив Форест, і його усмішка згасла.

Він не знав, коли повернеться. Це була обіцянка, якої він не міг дотримати, хоча й далі говорив так, бучітмо війна мала закінчитися за якихось кілька місяців. Війна, яка щойно почалася.

«А якби це я почула ту пісню? — думала Ірис, і їй було так тяжко на серці, що воно щеміло від болю, наче з кожним ударом билося об ребра. — Якби це я зустріла богиню, а не він... чи відпустив би мене брат?»

Її погляд упав на Форестові груди. На те місце, де під оливково-зеленою формою билося його серце. Куля може прошийти його за частку секунди. Куля може завадити йому повернутися додому.

— Форесте, я...

Ірис урвав пронизливий свисток, і вона аж підскочила. То був останній сигнал перед від'їздом, і всі довкола раптом зачовгали до вагонів. Ірис знову здригнулася.

— Ось, — сказав Форест, ставлячи на платформу свій шкіряний саквояж. — Я хочу, щоб ти це взяла.

Ірис спостерігала, як брат розстібнув заціпку й витяг свій світло-брунатний тренч. Простягнув їй, а побачивши, що вона лише дивиться на нього, запитально вигнув брову.

— Але ж він тобі знадобиться, — запротестувала Ірис.

— Мені інший видадуть. Щось придатніше для війни, мабуть. Ну ж бо, бери, Маленька Квіточко.

Ірис ковтнула від хвилювання, утім, плащ узяла. Просунула руки в пошарпані рукави й туго затягнула пояс довкола талії. Тренч на неї був зовеликий, але він заспокоював. Здавалося, вона вбралася в обладунки. Ірис зітхнула.

— А знаєш, від нього пахне майстернею годинникаря, — зауважила.

Форест засміявся.

— І як же пахне майстерня годинникаря?

— Запилюженими незаведеними годинниками, дорогим мастилом і тими манюсінськими металевими інструментами, якими лагодять поламані елементи механізмів.

Але це була тільки частина правди. Плащ також зберігав запах перекусної «Наминай», де вони з Форестом вечеряли щонайменше двічі на тиждень, поки мама обслуговувала клієнтів. Він пахнув парком на березі річки, мохом, мокрим камінням і довгими прогулянками, а також Форестовим засобом після гоління з ароматом сандалового дерева, бо хай що він тільки робив, а йому ніяк не вдавалося відростити бороду.

— Сподіваюся, в ньому тобі буде затишно, — сказав брат, закидаючи саквояж за плече. — І шафа тепер повністю твоя.

Ірис знала, що він намагається розрядити атмосферу, але все тільки дужче стислося в ній, коли згадала про ту шафку-комірчину в їхній квартирі, яку вони ділили між собою. Можна подумати, вона повикидає звідти його лахи, щойно він поїде.

— Звісно, мені не завадять зайві вішаки, адже — як ти добре знаєш — я стежу за модними тенденціями, — сухо відказала Ірис, сподіваючись, що Форест не відчує смутку в її голосі.

Він лише всміхнувся.

Оце й воно. На платформі майже не лишилося солдатів, і потяг уже пихкав крізь морок. Клубок підступив Ірис до горла, і вона прикусила щоку, коли Форест обійняв її. Заплющила очі, відчуваючи, як його лляна форма дряпає її шкіру, і стримала слова, що рвалися з вуст: «Як ти можеш любити цю богиню більше за мене? Як ти можеш отак узяти й покинути мене?»

Мама вже казала Форесту щось схоже, розлютившись і засмутившись, що він записався до війська. Айстра Віннов на-

віть відмовилася провести його на вокзал. Ірис уявляла маму, яка, мабуть, сидить зараз удома, ридає, уже й забувши сердитися на сина.

Потяг рушив і повільно покотився колією.

Форест вислизнув з обіймів Ірис.

— Пиши мені, — прошепотіла вона.

— Обіцяю.

Він ступив кілька кроків, задкюючи й не зводячи з неї погляду. У його очах не було страху. Лише темна, гарячкова рішучість. Відтак Форест розвернувся й поквапився сісти на потяг.

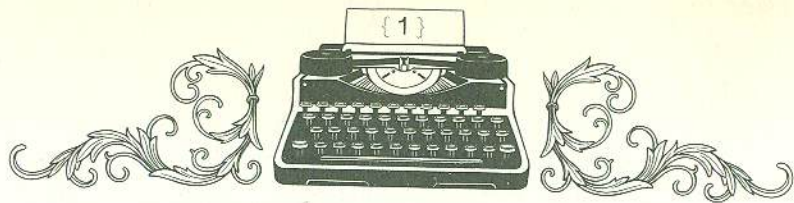
Ірис йшла за ним, аж поки він заскочив до найближчого вагона. Вона піднесла руку й помахала, хоч за слізьми світу не бачила. Поїзд уже давно розчинився в тумані, а вона досі стояла на платформі. Дощова вода набігла в черевики. Ліхтарі мерехтіли над головою і гули, мов оси. Натовп розійшовся, Ірис теж рушила додому: вона почувалася зовсім *самотньою*.

Замерзлі руки запхала до кишень плаща й дещо намацала. Зіжмаканий папірець. Насупилася, подумавши, що то, мабуть, обгортка від цукерки, яку Форест забув викинути, і вийняла знахідку на тьмяне світло.

То був криво складений клаптик паперу з надрукованим рядочком слів. Ірис мимоволі всміхнулася, хоч серце й стислося від болю. Вона прочитала:

Раптом тобі невідомо... ти — найкраща сестра, яка в мене колись була. Я так пишаюся тобою.

І ти й оком не встигнеш змигнути, як я вже повернуся додому, Маленька Квіточко.

ЗАКЛЯТІ ВОРОГИ

П'ЯТЬ МІСЯЦІВ ПО ТОМУ

Ірис бігла під дощем у пошарпаному тренчі зі зламаним за-каблуком у руці. Надія тріпотіла в грудях, додаючи їй прудкості, й фортуна теж була на її боці, коли вона перебігала трамвайну колію в діловому районі міста. Ірис кілька тижнів нетерпляче чекала на цей день. Вона знала, що готова — хоч промокла, була голодна й накульгувала.

Перший натяк на тривогу вона відчула, увійшовши до вестибюля. Цю стару будівлю звели ще до перемоги над богами. Кілька тих божеств зобразили на стелі, й, попри тріщини й тьмяне світло низьких люстр, Ірис завжди, задерши голову, задивлялася на них. Боги й богині танцювали поміж хмар, поглядаючи на землю, у довгих золотистих шатах, і в їхньому волоссі мерехтіли зорі. Іноді Ірис здавалося, що ті намальовані очі дивляться на неї, і вона ледь стримувала тремтіння. Знявши зіпсутий правий черевик, стала однією ногою навшпиньки й поспішила до ліфта. Роздуми про богів ураз витрилися, щойно вона згадала про *нього*. Може, дощ сповільнив і Ромена, тож у неї ще є шанс?

Ірис вичекала цілу хвилину. Клятий ліфт, мабуть, десь застряг. Треба ж цьому статися саме сьогодні! Рушила до сходів і, доки видерлася на п'ятий поверх, впріла, а ноги заболіли. Нарешті штовхнула важкі двері до «Оус газет». Її огорнули жовте світло ламп, запах міцного чаю і ранкова метушня — звична атмосфера підготовки випуску до друку.

Вона спізнилася на чотири хвилини.

Опинившись посеред цього гомону, Ірис метнула погляд до Роменового стола.

Стіл був порожній, і вона вже зраділа, але як глянула на дошку з дорученнями, побачила, що він стоїть там і вочевидь чекає на неї. Щойно їхні погляди зустрілися, Ромен ліниво всміхнувся і, потягнувшись до дошки, висмикнув клаптик паперу, пришпилений кнопкою. Останнє завдання.

Ірис не ворухнулася, навіть коли, оминувши столи, Ромен Кітт підійшов привітатися. (Він був високий і стрункий, із вилицями такими гострими, що, здавалося, ними можна каміння різати.) І помахав їй перед носом папірцем. Папірцем, таким жаданим для неї.

— Знову спізнюєшся, Віннов, — сказав замість вітання. — Уже вдруге за тиждень.

— Не знала, що ти ведеш рахунок, Кітте.

Його глузлива посмішка пом'якшала, коли погляд упав на її руки, в яких Ірис тримала зіпсований черевик.

— Схоже, дорогою з тобою сталася прикрість.

— Зовсім ні, — відповіла Ірис, високо задерши підборіддя. — Я усе саме так і планувала.

— Щоб у тебе зламався каблук?

— Щоб тобі дісталася останнє завдання.

— Даєш мені фору? — здивовано здивив брову Ромен. — Несподівано. Ми ж наче мали битися не на життя, а на смерть.